

Kadın gazeteciyi ağlatan yolculuk!

Akşam Gazetesi yazarı Özlem Çelik, Ankara'ya yaptığı ve AŞTİ'de tuhaf bir şekilde son bulan yolculuğun kendisini nasıl gözyaşları içerisinde bıraktığını yazdı.

Mizah dergisi 'Bayan Yanı'nın neden çıktığını artık daha iyi anlıyorum...

8 Ocak 2012 tarihinde, saat 17.00'de İstanbul-Ankara seferini yapan bir otobüse bindim. 18 numaralı koltuktaki yolculuğum Ankara AŞTİ'de, tuhaf bir şekilde son buldu. Yanımdaki kadın yolcu indi. Ben, bir sonraki durak olan Söğütözü'nde ineceğim için yerimden kalkmadım. Ankara'dan Mersin'e devam edecek olan otobüs, yeni yolcularını almaya başlayınca elinde benimkiyle aynı koltuk numarası olan bir delikanlı geldi yanıma. 'Az sonra ineceğim. Siz cam kenarına geçin, ben de eşyayı toplayayım' diyerek kendisine yol verdim. Geçti, oturdu.

O sırada genç muavinin bize dik dik baktığını gördüm. Koşar adımlarla yanıma geldi. Bana, en ön sıranın boş olduğunu söyledi. 'Birazdan ineceğim, gerek yok' dedim. Gazetelerim, kitaplarım, bilgisayarım, telefonum, çantam... Daracık alanda eşyayı toplamaya çalışıyordum.

İkna olmayan muavin bu sefer yanımdaki delikanlıya döndü, 'Sen öne geç!' dedi. Kendisinden üç beş yaş büyük muavinin sözlerini emir telakki eden delikanlı ayağa fırladı. 'Lütfen kalkmayın. Burada oturmanızın benim için bir mahsuru yok. Sizin için de sorun değilse... Kucağımda bu kadar eşyayla kalkmam zor olacak...' dedim. Genç çocuk tekrar yerine oturdu.

Muavin hala tepemizde dikiliyordu.

'Erkek-bayan yan yana oturtmuyoruz! Ya biriniz ya diğeri öne geçecek!' deyince tepemin taşı attı!

'Ne demek oturtmuyoruz?'

'Yasak! Erkek-bayan yan yana oturamazsınız!'

'Öncelikle erkek-bayan değil, erkek-kadın demen gerekiyor. Bayan bir hitap şeklidir, cinsiyet değil. İkinci olarak benim nereye oturacağıma ben karar veririm.

Kalkmıyorum!'

'Şirketin kuralı böyle! Yasak! Oturamazsınız!'

Bu buyurgan ses tonunu ve ikna edicilikten uzak, insanlıktan nasibini almamış cümleyi duyunca ayağa fırladım...

'Sen kim oluyorsun da benim namusumu korumaya çalışıyorsun? Bu gencecik çocuğa da bana da hakaret edecek cesareti nereden buluyorsun! Biz yan yana 5 dakika seyahat etmekten rahatsız olmuyoruz ama sen bizim yan yana oturmamızdan rahatsız mı oluyorsun? Bu nasıl bir sapıklık yaaa!'

Muavinin yüzündeki ifadeyi görünce güleyim mi ağlayayım mı şaşırdım. Ağzı bir karşı açıktı. Matematiği 10'a kadar saymakla sınırlı olan birine üç bilinmeyenli denklem sormuştum sanki! Neye karşı çıktığımı anlamaya çalışırken bir yandan da 'erkekliği' elden bırakmıyor, takılmış plak gibi 'oturamazsınız' demeye devam ediyordu.

Herkes yerinden kalkıp bize bakıyor ama kimsenin gıkı çıkmıyordu. Yarı yaşındaki bir muavinin bana ahlak dersi vermesi, benim neredeyse çocuğum olacak yaştaki delikanlıyı sapıklıkla itham etmesi kimseyi rahatsız etmişe benzemiyordu...

O manzara karşısında iyice canım yanmışken arkamdaki ses ipleri hepten kopardı... 'Hanımefendi, neye karşı çıktığınızı anlamadım. Sizi düşünüyorlar? Niye geçmiyorsunuz öne?'

Yanımda annesiyle yolculuk eden orta yaşlı bir adamın benim tavrımı sorgulayan sözleri cinleri tepeme çıkardı.

'Size sapık muamelesi yapılıyor. Bana ise korunmaya muhtaç aciz mahluk... Ve bundan niye rahatsızlık duyduğumu anlamıyorsunuz, öyle mi? Yazıklar olsun! Bana bakınca insan değil bir kadın gördüğünüz için kızıyorum! Bunları içselleştirdiğiniz için kadınlar tecavüze uğruyor, dayak yiyor anlamıyor musunuz? Uçakta kadınlarla yan yana seyahat ederken namuslu, otobüste namussuz mu oluyorsunuz? Siz sapık olmayı kabul edin ama ben bu muameleyi kabul edemem!'

Homurdanmalar duyuyordum... Yanımdaki delikanlıyla 5 dakika seyahat etmek için çırpınan orta yaşlı kadın muamelesi görmeme ramak kalmıştı çünkü kimse ne dediğimi anlamıyordu. 'İndirin beni' diye bağırdım... Kapılar açıldı. Otobüsten kendimi dışarı attım ve eşimi aradım. Ağlıyordum...

'Bu firmaya ayrımcılıktan dava açacağım... İnsan olmak, insan muamelesi görmek bu ülkede neden bu kadar zor?'

